

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/190/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111203820
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2012:8111203820.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: ESSOX SK s.r.o., so sídlom Cesta na Senec 2/A, Bratislava, IČO: 35978881, zastúpený Advokátskou kanceláriou Nagyová, Tenkáč, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, p r o t i žalovanej: G. L., rod. M., nar. X.X.XXXX, bytom D., D. XX, o zaplatenie 979,55 Eur a prísl. takto

r o z h o d o l :

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 293,98 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne od 25.7.2008 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach po 30 Eur počnúc mesiacom februárom 2012 pod následkom straty výhody splátok.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

Z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania nad 8,5% ročne.

Účastníci n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou zo dňa 14.2.2011 domáhal zaplatenia istiny vo výške 979,55 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 0,1% denne zo sumy 1.616,20 Eur od 19.7.2008 do 14.11.2008, zo sumy 1.547,54 Eur od 15.11.2008 do 15.12.2008, zo sumy 1.460,28 Eur od 16.12.2008 do 14.1.2009, zo sumy 1.373,03 Eur od 15.1.2009 do 16.2.2009, zo sumy 1.317,99 Eur od 17.2.2009 do 16.3.2009, zo sumy 1.230,92 Eur od 17.3.2009 do 15.4.2009, zo sumy 1.143,85 Eur od 16.4.2009 do 18.6.2009 a zo sumy 979,55 Eur od 19.6.2009 do zaplatenia. Nárok si uplatnil na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanou dňa 24.9.2007 a vychádzajúc z dohodnutých zmluvných podmienok mal za to, že voči žalovanej má pohľadávku vo výške 979,55 Eur. Tá má predstavovať rozdiel súm 1.803,88 Eur, ktorá predstavuje pohľadávku žalobcu ku dňu odstúpenia od zmluvy 14.7.2008 a sumou 824,33 Eur, ktorú žalovaná uhradila po tomto odstúpení.

Písomným podaním zo dňa 6.12.2011 žalobca ešte pred začatím konania vo veci samej zobral žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania nad 8,5% ročne späť, súd preto konanie v tejto časti s poukazom na § 96 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil.

Žalovaná uznala základ nároku, k jeho výške sa nevedela vyjadriť. K okolnostiam uzavretia zmluvy uviedla, že bola vo finančnej tiesni, keďže jej jediným príjmom bol len starobný dôchodok, ktorý dostáva aj v súčasnosti vo výške 355,70 Eur mesačne a len za byt musí platiť okolo 180 Eur mesačne. Má

prítom zdravotné problémy - lieči sa na reumatizmus a štítnu žľazu, pričom výdavky na lieky vynakladá v priemere okolo 15 Eur mesačne. Finančný deficit riešila bráním úverov, celkove ich mala 5 alebo 6 a každý nasledujúci úver sčasti použila na splácanie predchádzajúceho. V súčasnosti uhrádza ešte dva úvery a to právnenému nástupcovi Poštovej banky mesačne 40 Eur a Slovenskej sporiteľni mesačne 47 Eur. Žiadala preto o povolenie mesačných splátok po 30 Eur.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.9.2007 s obchodnými podmienkami, odstúpením od zmluvy zo dňa 4.7.2008 s návratkou, výpisom z obchodného registra žalobcu, písomným vyjadrením žalobcu, sadzobníkom poplatkov, upomienkami, dohodou o úhrade a uznaní dlhu, rozhodnutím o dôchodku, predpisom mesačnej zálohovej úhrady za užívanie bytu, zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 6.3.2007, rozhodnutím o starobnom dôchodku, žiadosťou žalovanej o pôžičku, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistili tento skutkový stav:

Dňa 24.9.2007 bola uzavretá medzi účastníkmi písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom. V zmysle zmluvy žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 50.000,- Sk, ktorý sa zaviazala uhrádzať v mesačných splátkach po 1988,- Sk bez poistenia, celkove malo ísť o 36 splátok. Uhradiť tak mala celkove 71.568,- Sk, teda cena úveru bez poistenia činila 21.568,- Sk a RPMN predstavovalo 28,07 %. Prvú splátku mala žalovaná uhradiť 15. deň nasledujúceho mesiaca po uzavretí zmluvy a ďalšie splátky vždy k 15. dňu.

Zmluva je spracovaná ako takzvaná typová zmluva, v jej predtlačí sa uvádza, že klient súhlasí aj s obchodnými podmienkami a sadzobníkom.

Podľa obchodných podmienok čl. VI.2 žalobca je oprávnený odstúpiť od zmluvy a požadovať splatenie dlžnej sumy v lehote 5 dní od účinnosti odstúpenia, ak je klient v omeškaní s úhradou mesačnej splátky po dobu dlhšiu ako 30 dní.

Podľa čl. VI.3 okamžitá splatnosť záväzku nastáva, ak sa klient dostane do omeškania s úhradou troch mesačných splátok a to dňom nasledujúcim po splatnosti najneskôr splatnej dlžnej splátky.

Čl. VI.7 obsahuje dôsledky porušenia platobných povinností. Podľa neho omeškanie s plnením peňažných záväzkov klienta má za následok vznik práva spoločnosti na dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne za každý aj začatý deň omeškania a zmluvnú pokutu vo výške 10% z každej mesačnej splátky, s ktorej úhradou je klient v omeškaní. Akékoľvek výdavky spoločnosti spojené s vymáhaním pohľadávky znáša klient a ich výška môže byť v sadzobníku určená paušálne, bez jej určenia je klient povinný hradiť skutočne vynaložené náklady spoločnosti. Zmluvná pokuta je splatná najneskôr 5 dní odo dňa doručenia písomnej výzvy na jej úhradu klientovi. Dohoda o zmluvnej pokute obsiahnutá v OP nevylučuje možnosť uplatnenia práva na náhradu škody, ktorá vznikne spoločnosti v plnej výške.

Žalovaná neuhradila splátku v decembri 2007, februári 2008, apríli až júni 2008. Za obdobie od októbra 2007 do marca 2008 žalobcovi zaplatila 362,27 Eur (č.l. 51).

Listom zo dňa 4.7.2008 žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy v súlade s čl. VI. 2.3. OP a vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy 54.343,80 Sk v lehote 10 dní od doručenia tohto listu. Daný list bol žalovanej doručený do vlastných rúk dňa 14.7.2008, ako to vyplýva z pripojenej návratky.

Po odstúpení od zmluvy žalovaná uhradila žalobcovi úhrne sumu 1.003,45 Eur (č.l. 53 spisu).

Ku dňu odstúpenia od zmluvy, teda ku dňu 14.7.2008, žalobca vyčíslil svoju pohľadávku voči žalovanej na 1.803,88 Eur. Tá predstavovala dlžné splátky splatné do účinnosti odstúpenia od zmluvy vo výške 263,96 Eur; zmluvné pokuty za omeškanie sa s úhradou mesačnej splátky vo výške 26,40 Eur; úroky z

omeškania ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy vo výške 16,10 Eur; nesplatenú časť istiny splatnú ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy vo výške 1352,25 Eur; poplatok za upomienku vo výške 9,96 Eur a poplatok za odstúpenie od zmluvy vo výške 135,22 Eur.

V danom prípade sa súd zaoberal aj výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorý činil za tri roky sumu 21.568,- Sk (z úveru 50.000,- Sk), čo je 14,37% ročne.

Z internetovej stránky NBS súd porovnával úrokové miery podobného úveru v peňažných ústavoch a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov v septembri 2007 činila priemerná úroková miera 13,92 % p.a.

Žalobca od žalovanej požadoval aj náklady na vymáhanie pohľadávky v celkovej výške 179,12 Eur. Uviedol, že mal uzavretú mandátnu zmluvu so spoločnosťou MBA Financie s.r.o., ktorú splnomocnil na vymáhanie pohľadávok a ktorej platil 15% z vymožennej sumy. Z jednotlivých splátok, ktoré žalovaná uhradila, si MBA Financie s.r.o. uplatnila voči žalobcovi úhrne 179,12 Eur a túto sumu žalobca započítal do splátok uhradených žalovanou po odstúpení od zmluvy. Preto aj keď žalovaná v skutočnosti uhradila 1.003,45 Eur po odstúpení od zmluvy, po odpočítaní sumy 179,12 Eur žalobca vychádzal z toho (ako to uviedol v žalobe), že žalovaná uhradila úver v sume 824,33 Eur. Žalobca nepripojil do spisu mandátnu zmluvu uzavretú so spoločnosťou MBA Financie s.r.o. a ani doklad o úhrade odmeny tejto spoločnosti.

Súd zmluvný vzťah medzi účastníkmi vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu a to napriek tomu, že zmluva bola uzavretá 24.9.2007, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení jeho novely - zákona č. 150/2004 Z.z., ktorý v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplacnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa názoru súdu je totiž potrebné aplikovať zákon o ochrane spotrebiteľa - zákon č. 250/2007 Z.z. účinný od 1.7.2007 a vychádzať pritom z ustanovenia § 3 ods. 3.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a jej obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi ako takzvaná typová zmluva je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení už citovaného zákona č. 150/2004 Z.z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené v spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 48 ods. 1 OZ od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

Podľa § 48 ods. 2 OZ odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 457 OZ ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

V danom prípade žalobca odstúpil od zmluvy listom zo dňa 4.7.2008. Žalobca sám zvolil túto formu ukončenia zmluvného vzťahu, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré nerušia zmluvu od začiatku, ale zachovávajú jej platnosť (napr. výpoveď). V zmysle zákona, už citovaného § 48 ods. 2 OZ sa totiž zmluva pri odstúpení ruší ex tunc (od začiatku), pokiaľ účastníci sa nedohodnú inak. Žalobca si teda mal byť vedomý, že pokiaľ sa rozhodne pre odstúpenie od zmluvy, dôjde k jej zrušeniu.

Vychádzajúc zo záveru o zrušení zmluvy o spotrebiteľskom úvere od začiatku, sú účastníci povinní si vrátiť navzájom poskytnuté plnenie, teda žalobca má nárok len na vrátenie nesplateného úveru poskytnutého vo výške 1.659,70 eur.

V obchodných podmienkach žalobcu účinky odstúpenia od zmluvy sú uvedené v čl. V. bod 2., kde si účastníci dohodli možnosť odstúpenia od zmluvy a v takomto prípade žalobca má právo požadovať splatenie dlžnej čiastky s príslušenstvom v lehote 5 dní odo dňa účinnosti odstúpenia od zmluvy. V tomto článku nie je teda konkretizované čo sa má považovať za príslušenstvo, v tejto časti možno považovať zmluvu za neurčitú a tým aj neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Podľa citovaného ustanovenia totiž právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Zároveň je potrebné upozorniť na to, že aj v prípade konkretizácie príslušenstva pohľadávky, ktoré spotrebiteľ má zaplatiť pri odstúpení od zmluvy, takáto zmluvná úprava by bola nevýhodnejšia pre spotrebiteľa, bola by totiž v rozpore s už citovaným ustanovením § 48 ods. 2 OZ, keďže zavazovala by spotrebiteľa nad rámec povinností po zániku zmluvy ex tunc. Dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvných podmienok by boli nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa Občianskeho zákonníka. Ide o rozpor so zákonom - § 54 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ a preto takéto zmluvné dojednanie je neplatné.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Možno predpokladať, že mandátna zmluva sa týkala vymáhania pohľadávok žalobcu z úverových zmlúv. Ak však došlo k zrušeniu úverovej zmluvy nemôže platiť ani mandátna zmluva, ktorá na ňu naväzuje. Náklady na vymáhanie pohľadávok, ktoré žalobca od žalovanej požadoval by bolo možné posúdiť nanajvýš ako nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 OZ.

Podľa § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Mandátnu zmluvu žalobca začal realizovať po odstúpení od zmluvy. Mal si však byť vedomý toho, že odstúpením od zmluvy sa úverová zmluva ruší a preto nedôvodne pristúpil k plneniu mandátnej

zmluvy. Žalovaná v tejto súvislosti sa nedopustila porušenia právnej povinnosti, navyše ak sám žalobca naformuloval úverovú zmluvu ako takzvanú typovú zmluvu a dobrovoľne sa rozhodol pristúpiť k odstúpeniu od zmluvy bez akejkoľvek intervencie spotrebiteľa, teda žalovanej. V tejto súvislosti je však potrebné zdôrazniť, že právoplatným rozsudku tohto súdu č.k. 11C 71/2010-62 zo dňa 5.11.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 3Co 3/2011 zo dňa 28.9.2011 bola vyslovená okrem iného aj neprijateľná zmluvná podmienka v bode I. 5 s nasledujúcim textom: „Náklady spojené s úverom. Klient je povinný platiť náklady na úver t.j. úroky, poplatky, prípadne poistné a ostatné náklady a platby (náklady na vymáhanie pohľadávok a pod.), ktorých výška je uvedené v žiadosti a sadzobníku alebo ktoré vzniknú vo vzťahu k tej ktorej predmetnej zmluve, ako aj zmluvné pokuty a úroky z omeškania“. Vyslovená bola aj neprijateľnosť ďalšej zmluvnej podmienky upravenej v bode VI. 7 okrem iného aj s nasledujúcim textom: „Akékoľvek výdavky spoločnosti spojené s vymáhaním pohľadávky znáša klient a ich výška môže byť v sadzobníku určená paušálne; bez jej určenia je klient povinný hradiť skutočne vynaložené náklady spoločnosti“.

V danom prípade jedná sa o totožné zmluvné podmienky obsiahnuté v obchodných podmienkach žalobcu tvoriace súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 53 a ods. 1 OZ ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

Citované ustanovenie teda obsahuje zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktorý vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania, najmä neuplatňovať ich plnenie na súde a neprijímať plnenie z nich. Zmyslom právnej úpravy je, aby dodávateľ nepokračoval v nečestnostiach a dehonestácii celého inštitucionálneho systému ochrany spotrebiteľov.

Napriek tomuto zákonnému zakazu žalobca si uplatnil voči žalovanej náklady na vymáhanie pohľadávok, ktoré si neoprávnene započítal do jej úhrad. Preto súd tieto náklady nezohľadnil a pri ustálení výšky dlhu zohľadnil všetky platby žalovanej, ktoré v úhrnnej výške činili 1.365,72 Eur (362,27 + 1.003,45).

Pri zrušení zmluvy si účastníci majú vrátiť len navzájom poskytnuté plnenie. Žalovanej bol poskytnutý úver 1.659,69 Eur, z neho zaplatila celkovo 1.365,72 Eur, žalobcovi má teda vrátiť ešte 293,98 Eur. Pokiaľ ide o istinu súd žalobe vyhovel len v tejto časti a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

Úroky z omeškania boli posudzované podľa § 517 ods. 1, 2 OZ.

Podľa § 517 ods. 1 vety prvej OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008 výška úrokov z omeškania dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 563 OZ ak časť plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Žalobca vyzval žalovanú na vrátenie dlhu listom zo dňa 4.7.2008, v ktorom jej stanovil lehotu 10 dní od doručenia. Tento list bol žalovanej doručený 14.7.2008, dlh teda mala vyrovnať do 24.7.2008, a preto od nasledujúceho dňa je v omeškaní. Súd teda priznal úroky z omeškania od 25.7.2008 do zaplatenia, ale len z prisúdenej istiny.

V danom prípade súd zohľadnil aj zlú sociálnu situáciu žalovanej, ktorá má len minimálny príjem predstavujúci starobný dôchodok vo výške 355 Eur mesačne, navyše ma zdravotné problémy a ďalšie pravidelné výdavky, ktoré sú aj bližšie špecifikované v úvodnej časti tohto rozsudku. Súd preto s použitím § 160 ods. 1 O.s.p. povolil žalovanej dlh vyrovnať v mesačných splátkach tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, aby nedošlo k ohrozeniu kvality života žalovanej.

Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., keďže žalobca mal neúspech v prevažnej časti uplatneného nároku, súd mu s poukazom na citované ustanovenie nemohol náhradu trov priznať a žalovaná tento návrh v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. si neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.